

Una llavor política

He volgut deixar passar uns dies abans de compartir aquesta reflexió pública sobre el procés de primàries del PSC de Barcelona i el seu resultat. Em calia temps per analitzar a fons les dades, temps per pensar i per parlar amb moltes persones. Calia escoltar. Un cop més, escoltar. I distanciar-me, mínimament, de l'impacte emocional del resultat electoral. Quan es perden unes eleccions la temptació a subestimar el que s'ha obtingut és proporcional, també, a l'excés amb el que, qui les guanya, tendeix a sobreestimar el resultat i la seva transcendència. Cal fer un esforç d'honestedat política en la victòria i en la derrota. I en especial, d'humilitat. Res del que ha passat acredita l'eufòria. Per part meva, ho intentaré.

El primer que vull fer és demanar disculpes a totes les persones que ens van votar, a les que ens van avalar, a les que ens han animat i han treballat amb entusiasme i generositat en la nostra campanya. A les que pensaven que, amb seguretat, podríem passar a segona volta i confiaven que podríem concentrar el vot renovador. La seva decepció es també la meva. Sempre em preguntaré [què més hagués pogut fer](#). I segurament hem comès alguns errors de càlcul o d'estratègia. O era insuficient la meva oferta personal, que també pot ser. Però la nostra proposta no era només una opció per disputar el poder (que

justificaria qualsevol tàctica) sinó també una manera d'entendre la política, la seva praxis i el model de partit. Volia sumar dins i fora del PSC. Però la polarització dins contra fora i a la inversa, ha impedit, també, que la nostra oferta emergís com una opció real de canvi renovador. Hem quedat atrapats i sense força per obrir un tercer espai tan integrador com renovador i guanyador.

Hem fet una gran campanya, crec. Però convertir la il·lusió en força, l'energia en capacitat, i l'entusiasme en vots, reclama un model organitzatiu, uns recursos humans i materials i una consolidació estructural que no hem estat capaços de crear, ni de compensar amb nova energia cívica ciutadana. La participació –massa baixa- no ha permès desbordar la capacitat de resiliència de la vella política. No és suficient la simpatia, cal efectivitat. Convertir els desitjos en objectius progressius i acumulatius, és a dir, que permetin avançar, és part de la responsabilitat del lideratge polític. I en sóc responsable.

Sí, demano disculpes per no haver aconseguit materialitzar tantes esperances en un resultat suficient per a lluitar amb possibilitats d'èxit per fer possible el triple combat que proclamàvem: començar a crear una alternativa progressista i d'esquerres, política i social, al govern conservador de Xavier Trias; practicant una nova política en

les formes i en el fons; i canviar el PSC com a condició indispensable per fer possible aquesta nova majoria.

Però la decepció o l'autocrítica no ens pot portar ni a la paràlisi ni a la frustració. Tampoc al cinisme, ni al derrotisme. No és el meu estil, ni ens ho mereixem totes les persones que volem un altre PSC i una nova política, per molt desesperançades que estiguem avui. Molts creuen que hem perdut una oportunitat única per a redreçar el rumb del PSC. I potser tenen raó. De fet, les candidatures que representaven la continuïtat i tots els rostres de l'oficialisme enfront de les renovadores, ja van ser guanyadores en primera volta. Teníem, realment, força?

La impossibilitat d'arribar a un acord entre les tres -o com a mínim dues de les tres- candidatures renovadores és un símptoma de la feblesa renovadora, per manca de lideratges i estratègies capacitades per donar la batalla a l'oficialisme amb unes mínimes garanties d'èxit. El mínim que es pot dir és que s'ha desaprofitat una ocasió. Jo sé tot el que vaig fer, i a què estava disposada, per a fer possible sumar una potent candidatura renovadora. Tinc la consciència tranquil·la, malgrat el desànim pel resultat.

Potser hem perdut una oportunitat. Però em pregunto: hem deixat una llavor i un capital polític que podem conrear i alimentar al servei dels ciutadans de Barcelona que volen un altre govern? I al servei de tants i tants militants,

simpatitzants i votants (actuals o passats) que volen un altre PSC? Crec que sí, amb tota la humilitat, malgrat les enormes dificultats. Segurament caldrà molt més temps, paciència i encert. I ni així està garantit que aquesta llavor germini. La [nostra primavera socialista](#), la que desitjàvem, no ha reeixit a la primera. Tenim dret a abandonar, a deixar-ho córrer, a resignar-nos, a donar-nos per vençuts? No, crec que no. Ni per responsabilitat, ni per convicció.

Hi ha molts balanços possibles d'aquestes primàries: [el de les primàries com a instrument de regeneració i participació](#); el del procés i la praxis electoral; el de la participació; i el del resultat, és clar. I caldrà fer-los tots, amb calma i profunditat. Però jo vull avui reivindicar el valor de la proximitat i del treball polític de la nostra candidatura. He tastat una altra manera de fer política. I ja no podré fer-la de cap d'altra manera. Segurament no des de la primera línia, ni assumint responsabilitats que no he obtingut a les urnes. Però sumant les meves energies a les de tothom que vulgui fer més PSC però un altre PSC, si és que encara és possible. Mentre, desitjo sincerament sortir al lideratge sorgit d'aquest procés. Espero que no confonguin l'aritmètica del poder, amb el projecte polític. Quasi bé la meitat dels votants volien encara molt més canvi del que ha resultat escollit.

El nostre [Compromís per Barcelona](#) no és efímer, ni conjuntural. Tampoc una aposta o una marca electoral.

Veurem com podem avançar. I continuaré relligant els meus anhels als de molta i molta gent que he conegut en aquesta fantàstica experiència. Les primàries han fracassat? Hem perdut la "darrera" oportunitat? No ho sé. Potser és aviat per dir-ho o sentenciar-ho. Però sí que puc dir que han estat [la millor experiència política que he viscut mai](#). Que així ho hem viscut moltes persones i que continuarem treballant per la nostra ciutat i per les nostres idees des de posicions molt diverses, però amb una gran convicció: que sí, que sí que hi ha alternativa a tantes i tantes coses que volem canviar. Procurarem fer-ho millor.